

José Mário dos Santos Félix Mourinho

Funkce: hlavní trenér

Datum narození: 26.01.1963

Národnost: portugalská

Místo narození: Setúbal (Portugalsko)

Kontrakt do roku: ?

Předchozí kluby: asistent - Estrela Amadora, Porto a Barcelona;
hlavní trenér - Benfica, União de Leiria, Porto, Chelsea, Internazionale

Trenérské úspěchy:

2x vítěz Portugalské ligy (2003 a 2004)
1x vítěz Portugalského poháru (2003)
1x vítěz Portugalského superpoháru (2003)
1x vítěz Poháru UEFA (2003)
2x vítěz Ligy mistrů (2004 a 2010)
2x vítěz Anglické ligy (2005 a 2006)
1x vítěz Anglického poháru (2007)
2x vítěz Anglického ligového poháru (2005 a 2007)
1x vítěz Anglického superpoháru (2005)
2x vítěz Italské ligy (2009 a 2010)
1x vítěz Italského poháru (2010)
1x vítěz Italského superpoháru (2008)
1x UEFA Manažer roku (2003)
2x Nejlepší trenér Portugalské ligy (2003 a 2004)
2x Nejlepší trenér Anglické ligy (2005 a 2006)
1x Nejlepší trenér Italské ligy (2009)
2x Světový trenér roku IFFHS (2004 a 2005)
2x Nejlepší trenér roku UEFA Ligy mistrů (2003 a 2004)
3x Trenér týmu roku UEFA (2003, 2004 a 2005)
1x Nejlepší trenér roku BBC Sports (2005)
1x Onze d'Or Evropský trenér roku (2005)
3x Manažer měsíce Anglické ligy (listopad 2004, leden 2005 a březen 2007)
2x Trenér roku World Soccer Magazine (2004 a 2005)
1x Trenér roku Světové sportovní tiskové asociace (2010)

Přestupová částka do klubu: 16 mil eur

ŽIVOTOPIS

José Mário dos Santos Félix Mourinho spatřil poprvé světlo tohoto světa 26. ledna roku 1963 v portugalském Setúbalu. Narodil se do zabezpečené rodiny. Jeho otcem je Félix Mourinho, bývalý fotbalový brankář, hráč Belenenses a Vitória de Setúbal a díky jednomu startu za portugalskou reprezentaci také reprezentant, a matkou Maria Júlia Mourinho, učitelka na základní škole. Ta pocházela z velice bohaté portugalské rodiny, její strýc dokonce financoval stavbu fotbalového stadionu Vitória de Setúbal. Nicméně během politických událostí v dubnu 1974 rodina ztratila všechny nemovitosti v nedaleké Palmele.

Již od útlého dětství se José zajímal o oblíbenou hru jeho otce, která se mu později stala živobytím. Mezi svými vrstevníky byl Mourinho mladší velice populární, byl hodně sebevědomý, průbojný a uměl se projevit. Ve všem ho navíc naplno podporovala jeho rodina, zvláště matka. Mourinho starší si během Josého dětství všiml, že jeho syn jeví velký zájem o fotbal a má již velký přehled. Jako 'náctiletý' se José Mourinho snažil účastnit všech víkendových zápasů svého otce, který byl kvůli svému povolání často dlouho mimo domov. Když se Félix Mourinho stal trenérem, mladý José se začal fotbalové vzdělávat, zabýval se tréninkovými metodami a pomáhal se 'skautingem' soupeřových týmů.

José Mourinho chtěl kromě trénování navázat na svého otce i v hraní profesionálního fotbalu. Nejprve začal v akademii Belenenses, následně se dostal do týmu Rio Ave, kde ho trénoval otec, později se vrátil do Belenenses a poslední dvě štace absolvoval v Sesimbře a Comércio e Indústria. Kopačky brzy pověsil na hřebík, protože na vyšší mety nedokázal dosáhnout kvůli mnoha nedostatkům, převážně fyzickým. I proto, se začal naplno věnovat trenérské kariéře.

V tom mu ze začátku trochu bránila jeho matka, když ho zapsala na obchodní školu, ale z ní se Mourinho rozhodl odejít hned první den, kdy se utvrdil, že se chce věnovat sportu. I proto se rozhodl přihlásit na Technickou univerzitu v Lisabonu na Superior de Educação Física, kde studoval sportovní vědy. Na různých školách se zabýval fyzickým pohybem a po pěti letech obdržel diplom za absolvované studium, které většinou procházel s výbornými známkami. Pro Mourinha byl již v této době důležitý důraz na detail, který se projevil i během kurzu, jenž byl pořádán anglickým a skotským fotbalovým svazem, kde ho měl pod křídly například bývalý skotský reprezentační manažer, Andy Roxburgh. José Mourinho chtěl během své kariéry smíchat fotbalovou teorii s motivačními a psychologickými technikami.

Ze školního trenéra se na začátku devadesátých let stal trenérem mládežnického výběru týmu z rodného města, Vitória de Setúbal. O kousek víc se dostal za pár týdnů, kdy se stal asistentem v Estrela Amadora. V roce 1992 se mu naskytla obrovská šance na spolupráci se slavným trenérem. Do Lisabonu se totiž dostal slavný Angličan Sir Bobby Robson, když se stal trenérem Sportingu CP a právě Mourinha požádal o pomoc při tlumočení. V tu chvíli také vznikla jedna z jeho mnohých přezdívek, Tradutor (Překladatel). Oba muži si mezi sebou vybudovali velký respekt a přátelství, pokaždé při skládání taktiky spolu dlouho rozmlouvali. Robson však byl velice brzo klubem vyhozen, ale okamžitě si ho vybrali portští Draci, kam si Mourinha opět vytáhl jako asistenta.

Po dvou letech v Portu se dvojice stěhovala znovu, tentokrát to bylo do Španělska a katalánské Barcelony, kam se s Mourinhem odstěhovala i jeho rodina. Zde uplatnil své skvělé jazykové schopnosti při učení katalánštiny. Mourinho se stal pro celý management velice důležitým, protože překládal na tiskových konferencích, plánoval tréninky a pomáhal hráčům porozumět pokynům anglického kouče Robsona. Spolupráce se slavným trenérem byla pro Josého určitě velice zajímavá. Bobby Robson se většinou zaměřoval na ofenzívu týmu, zatímco Mourinho stavěl defenzívu a obrannou taktiku. Úspěch se dostavil v podobě vítězství v Poháru vítězů pohárů. Po roce u Blaugranas se Robson opět stěhoval jinam, tentokrát ho však portugalský asistent nenásledoval, poněvadž si ho Barcelona chtěla i nadále udržet. Sir Bobby Robson ho ovšem hodně ovlivnil: „*Jedna z nedůležitějších věcí, co jsem se naučil od Bobbyho Robsona, je, že když vyhrajete, uvědomte si, že tým nejste jen vy, a když prohrajete, neměl byste si myslet, že jste k ničemu.*“ Hodně se toho Mourinho naučil i od Robsonova nástupce v Barceloně, Luise van Gaala. Spojení dvou velkých fotbalových mozků znamenalo dvojité vítězství v La Lize za sebou. Velká osobnost Portugalce jeho nizozemského šéfa

dovedla k myšlence, že by se měl Mourinho ještě více rozvíjet, proto mu dal na starosti druhý tým FC Barcelony a navíc ho nechal koučovat i některé zápas prvního týmu, například v Katalánském poháru.

V roce 2000 přišla první šance Josého Mourinha stát se hlavním trenérem a tu také Portugalec přijal. Po čtyřech kolech rozběhlé portugalské ligy nahradil v týmu Benficy Lisabon Juppaa Heynckese. Za svého asistenta si vzal bývalého hráče Benficy, Carlose Mozera, když odmítl nabízeného Jesualda Ferreiru. Zde také nastala jeho první kontroverzní chvíle, když kritizoval Ferreiru, kterého potkal již během studia na lisabonské univerzitě, jako učitele. Mourinho k Ferreirovi konstatoval: *„Je to jako příběh o oslovi, který pracoval 30 let, ale nikdy se nestal koněm.“* Prakticky po týdnu působení v Benfice Mourinho obdržel další nabídku, znovu se měl stát asistentem Bobbyho Robsona, tentokrát v Newcastelu. Robson byl tak zoufalý, že Josému nabídl, že po dvou letech odstoupí a uvolní mu post trenéra Magpies. Tohle Portugalec odmítl s tím, že ví, že by Robson nikdy neodstoupil z funkce trenéra klubu svého srdce. S Benficou dokázal Mourinho během několika zápasů nemožné, když porazil i městského rivala Sporting. Bohužel, tehdejší prezident João Vale e Azevedo nevyhrál volbu tehdy nového prezidenta, kterým se stal Manuel Vilarinho a ten si přál na post trenéra bývalého hráče Benficy, Toniho. Přesto Vilarinho neměl v úmyslu Mourinha vyhodit okamžitě. Po výhře nad městským rivalem Mourinho otestoval loajalitu nového prezidenta tak, že podal žádost o prodloužení stávající smlouvy. To samozřejmě Vilarinho nepřijal a José Mourinho se rozhodl okamžitě rezignovat na svůj post. Po devíti ligových zápase opustil klub 5. prosince 2000. Svého rozhodnutí Vilarinho později litoval: *„Vraťte mě nyní do té doby a udělám naprostý opak. Prodloužím s ním smlouvu. Teprve později jsem si uvědomil, že jeho osobnost a hrdost nemůže být za zájmy klubu.“* Mourinho si další angažmá našel hned v lednu dalšího roku, kdy se stal trenérem União de Leiria. Klub vytáhl na nejvyšší příčku v historii, když v lize skončil pátý. Samozřejmostí bylo, že se o něj začínaly okamžitě zajímat velké kluby z Portugalska.

Přestup jinam se konal v lednu 2002. To nahradil v portském FC neúspěšného Octavia Machada. V rozběhlém ročníku odtřínoval ještě 15 zápasů, díky nimž se Porto dostalo nakonec na třetí příčku a to kvůli 11 výhrám, 2 remízám a 2 prohrám. Na přes rok Mourinho

již sliboval mistrovský titul. A co slíbil, to také splnil a ještě přidal něco navíc. Pojdme však pěkně popořadě. Velice důležitý byl vůbec začátek celé sezóny. Páteř týmu viděl ve Vítoru Baíovi, Ricardu Carvalhovi, Costinhovi, Decovi, Dmitri Alenichevovi a Hélderu Postigovi. Po hostování z Charltonu se vrátil kapitán Jorge Costa. Skvěle zakomponoval i posily z jiných týmů, Nuna Valenteho a Derleie z União de Leiria, Paula Ferreiru z Vitórie de Setúbal, Pedra Emanuela z Boavisty a Edgarase Jankauskase a Maniche, jenž přišli zadarmo po skončení smlouvy z Benficy. Během předsezónní přípravy doznal inovace celý klub. José Mourinho detailně informoval o průběhu tréninků na webových stránkách klubu. Hra byla zakládána na skvělé fyzické kondici. Hodně lidí Mourinha kritizovalo, ale také chválilo, za jeho vědecký a inovátorský přístup. Jedním z důležitých aspektů Mourinhovy éry v Portu byl tlak na soupeře, a to již od jeho obranných řad, kterému se říkalo *pressão alta* (velký tlak). Portugalskou ligu propuli Draci z Porta bez větších problémů se zápisem 27 - 5 - 2, náskok na druhou Benficu činil 11 bodů a se získanými 86 body vytvořilo Porto rekord nejvyšší portugalské soutěže. I v Portugalském poháru vyhrála Mourinhova družina, ve finále porazila Leiru, Josého bývalý tým. Velký úspěch přišel i na evropské scéně, Porto totiž opanovalo Pohár UEFA. Během celého ročníku přešlo přes Polonii Varšava, Austrii Vídeň, Racing Lens, Denizlispor, Panathinaikos a Lazio. Ve finále pak portugalský tým vyhrál 3-2 po prodloužení nad Celticem Glasgow. Další trofeje přidal Mourinho do své sbírky v dalším roce. Hned na úvod Porto vyhrálo Portugalský superpohár nad Leirou poměrem 1-0. Menší šmouhou na začátku sezóny byla prohra v Evropském superpoháru s AC Milán, když jedinou branku soupeřů zaznamenal Ševčenko. Ligový ročník 03/04 byl znovu vydařený, zvláště domácí zápasy ukázaly sílu Porta. O titulu bylo rozhodnuto již pět zápasů před koncem. Finále poháru proti Benfice sice Porto nevyhrálo, ale příliš nesmutnilo, poněvadž přišel další evropský úspěch, tentokrát ještě větší. Vyhrálo totiž Ligu mistrů. Ve skupině dokázali svěřenci Josého Mourinha vyřadit Partizan Bělehrad a Marseille, přičemž je předběhl pouze Real Madrid. Vyřazovací fáze znamenala konec pro Manchester United, Olympique Lyon i Deportivo la Coruña a ve finále si to zástupci Portugalska rozdali se zástupci Francie, Monacem. To rozdrtili 3-0. Po takovém úspěchu o něj byl velký zájem, například z Liverpoolu, Chelsea a Realu Madrid. José chtěl jít trénovat do Anglie, kde by dal přednost spíše Liverpoolu, poněvadž Chelsea teprve startovala s Romanem Abramovičem svůj velkolepý projekt. Tým z Merseyside ovšem dřív angažoval Rafu Beníteze a José Mourinho přijal velkorysou nabídku od Romana Abramoviče, čímž se stal manažerem Chelsea FC.

S londýnským klubem podepsal smlouvu v červnu 2004, stal se jedním z nejlépe placených manažerů s platem 4,2 milionu liber ročně. V roce 2005 dostal ještě přidáno na 5,2 milionu liber ročně. Do role kouče The Blues se uvedl opravdu stylově dnes již legendární větou: „*Prosím, nenazývejte mě arogantním, ale jsem evropským mistrem a myslím, že jsem speciální (special one).*“ Britská média okamžitě přispěchala s novou přezdívkou, The Special One. José Mourinho si přivedl na Stamford Bridge svůj realizační tým z Porta, který se skládal z asistenta manažera Baltemara Brita, fitness trenéra Ruie Farii, hlavního skauta André Villas Boase a trenéra brankářů Silvina Loura. Podařilo se mu udržet i stávajícího asistenta trenéra, Stevea Clarka. Za přestupy utratil José Mourinho opravdu velký balík peněz. Podporován Rusem Romanem Abramovičem přivedl z Benficy Tiaga za 10 milionů liber, Didiera Drogbu z Olympique Marseille za 24 milionů liber, Mateju Kežmana z PSV za 5,4 milionu liber, dvojici obránců z Porta, Ricarda Carvalha a Paula Ferreiru, za 19,8 milionu liber respektive 13,3 milionu liber a také brankáře Petra Čecha z Rennes za 7 milionů liber (v tomto přestupu však měl prsty ještě předchozí trenér Chelsea, Claudio Ranieri). První sezóna byla pro Mourinha skvělá. S Chelsea totiž dokázal získat mistrovský titul, pro tento klub to byl první od roku 1955, navíc opanoval i Ligový pohár, když po prodloužení porazil ve finále Liverpool 3-2. Památný je zvláště okamžik, kdy ještě vedl v zápase Liverpool a fandové The Reds

počastovali Portugalce všemožnými nadávkami. The Special One ihned přispěchal k jejich 'kotli' a s přiloženým ukazováčkem na ústech je 'prosil' o ticho. V Lize mistrů se dostal s týmem do semifinále, kde ho však vyřadil, po kontroverzní brance Luise Garcíi, Liverpool. V létě přišla do Londýna další velká osobnost Mourinhova týmu, Michael Essien za 24,4 milionu liber z Olympique Lyon. Následující rok odstartovala Chelsea vítězstvím v Anglickém superpoháru nad Arsenalem 2-1. Na prvním místě ligové tabulky se The Blues drželi od prvního kola až do toho posledního. Titul si vybojovali stylově výhrou nad druhým Manchesterem United 3-0. Po předání druhého titulu za sebou, José Mourinho dokonce hodil medaili pro vítěze a sako do hlediště Stamford Bridge. To samé udělal s druhou, kterou dostal chvíli poté. V létě 2006 Chelsea posílila o Andreje Ševčenka a Michaela Ballacka. Kontroverzní osobností byl rozhodně Ukrajinec Ševčenko. The Blues ho chtěli získat již v předchozích sezónách, ale povedlo se jim to až ve zmiňovaném roce. Jenomže, výkony bývalého hráče AC Milán byly pro všechny velkým zklamáním a José Mourinho ho přestal pravidelně nasazovat. To se nicméně nelíbilo Romanu Abramovičovi, který tlačil na portugalského kouče, aby dával Ševčenkovi více prostoru. Hlavně tímto začaly Mourinhovy neshody s majitelem klubu. Samozřejmě, začalo se i diskutovat o Portugalcově odchodu, v klubu vládl menší boj o moc mezi hlavním manažerem, sportovním ředitelem Frankem Arnesenem a poradcem Romana Abramoviče, Pietem de Visserem. José Mourinho nakonec vydal prohlášení, ve kterém stálo, že z klubu odejde jen po vypršení smlouvy a nenabídnutí nové nebo pokud ho 'vyrazí' samotné vedení. Sezóna 06/07 měla být tou největší v historii Chelsea. José Mourinho chtěl vyhrát úplně vše, ale povedlo se mu to jen na půl. Na začátku roku 2007 dokázal i přes neshody uvnitř klubu s The Blues vyhrát Ligový pohár, když ve finále Chelsea porazila Arsenal 2-1. 1. květen ovšem znamenal konec v Lize mistrů a to podruhé v semifinále. Osudový soupeř Liverpoolu na Stamford Bridge prohrál 1-0, ale doma stejným poměrem zápas vyhrál a po prodloužení opanoval penaltový rozstřel. Během toho samého týdne Londýňané ztratili šanci i na mistrovskou korunu, remíza 1-1 na Emirates Stadium proti Arsenalu znamenala titul pro Manchester United. Pro Josého Mourinha to bylo po pěti letech poprvé, co nezískal domácí titul. Menší odveta přišla ve finále FA Cupu, v němž, díky gólu Didiera Drogby z prodloužení, získal Portugalec první triumf v tomto nejstarším poháru. Dalším hřebíčkem do Mourinhovi rakve na Stamford Bridge byl příchod Avrama Granta do pozice fotbalového ředitele. Navzdory těmto problémům zůstal José na palubě Chelsea i další rok, který však nebyl úplný. Během léta prodal do Realu Madrid Arjena Robbena a nahradil ho příchozím Florentem Maloudou z Lyonu. První zápas sezóny proti Manchesteru v Community Shield prohrál na penalty, ale důležitější pro něj byla určitě výhra v prvním domácím ligovém duelu nad Birminghamem City. Výsledek 3-2 totiž znamenal překonání rekordu Liverpoolu FC v počtu neprohraných zápasů na domácím stadionu, který činil 64 střetnutí. Avšak start sezóny nebyl pro Mourinhovu tehdejší partu příliš úspěšný. Prohra na Aston Ville a domácí bezbranková remíza by možná ještě nic neznamenaly, ale první utkání Ligy mistrů a remíza v Londýně proti Rosenborgu znamenala konec. Paradoxně, jediný gól The Blues v zápase dal Andrej Ševčenko. José Mourinho opustil Chelsea FC 20. září 2007 po 'vzájemné dohodě'. Nejúspěšnější manažer v historii Chelsea s šesti trofejemi za tři roky si získal mezi fanoušky londýnského klubu velkou oblibu a na jeho udržení se konaly před Stamford Bridge dokonce i protesty. Nic nebylo platné. Doma neporaženého manažera nahradil na lavičce již zmiňovaný Avram Grant, jenž Mourinha zastínil tím, že se na konci sezóny dostal do finále Ligy mistrů.

V Anglii byl Mourinho mnohokrát na stránkách bulvárních novin kvůli různým kontroverzím. Několikrát také stál před fotbalovými orgány. První rozmlísku měl s vlastním hráčem, Adrianem Mutuem. Ten 6. října 2004 obvinil Portugalce, že mu nechce umožnit nastoupit v kvalifikaci o Mistrovství světa. Mourinho dostal od lékařského týmu Chelsea zprávu o

Mutuově zranění kolene, které mu nedovolovalo nastoupit, jenomže Rumun měl opačný názor. 29. října na své stížnosti sám doplatil, protože se provalila jeho kokainová aféra. V březnu 2005, po prvním zápase čtvrtfinále Ligy mistrů proti Barceloně, José Mourinho označil rozmluvu Franka Rijkaarda a Anderse Friska během poločasové přestávky za porušování pravidel. Portugalce trval na tom, že byl kvůli tomu vyloučen v druhé půli Didier Drogba. Frisk rozmluvu nepopíral, ale distancoval ji od pozdějšího výroku. Rozhodčí po této kontroverzi dokonce ukončil kariéru a José Mourinho nemohl Chelsea vést ve dvou zápasech evropských soutěží. Vedoucí rozhodčí UEFA, Volker Roth, ho dokonce nazval nepřítelem fotbalu. 2. května 2005 dostal Mourinho pokutu za vyjednávání s Ashleyem Colem, což je během sezóny v Premier League zakázáno. Pokuta byla v srpnu téhož roku snížena z 200 tisíc liber na 75 tisíc liber. Trenéra Arsenalu také označil za 'voyeura' a to především kvůli jeho častým komentářům na adresu Chelsea. Naštvaný Wenger se chystal podat na Portugalce žalobu, ten se mu však omluvil a všeho litoval. Poslední výrazný problém měl Mourinho v roce 2006 po duelu s Evertonem, kdy slovně zaútočil na Andrewa Johnsona, který nebezpečně zasáhl brankáře The Blues, Hilária. Podobně jako v předchozí situaci se po vyhrůžce soudem omluvil.

Po krátké přestávce se José Mourinho v létě 2008 upsal FC Internazionale. Tam si znovu s sebou přivedl realizační tým, s kterým byl již od působení v Portu. Za asistenta si vybral jednu z legend Interu, Giuseppeho Baressiho. Na první tiskové konferenci na sebe znovu upozornil, tentokrát plynulou italštinou, kterou se měl prý naučit za tři týdny. Během prvního přestupního termínu milánský tým posílil o Brazilce Manciniho (13 milionů eur), Ghaňana Muntariho (14 milionů eur) a Portugalce Quaresmu (18,6 milionu eur + Portugalce Pelé). Začátek působení byl působivý, v Italském superpoháru totiž porazil s týmem na penalty AS Řím. Pohárové soutěže však Nerazzurri příliš nevyšly. Nejprve Inter vypadl již v osmifinále Ligy mistrů ve dvojzápase s Manchesterem United a později v sezóně se nepovedlo dostat do finále Italského poháru přes Sampdorii. První velká trofej tak byla až Scudetto - Italská liga - v níž hráli důležitou roli třeba i mladíci Davide Santon a Mario Balotelli. Sezóna byla fanoušky vnímána jako zklamání, zvláště výkony v evropské soutěži, kdy Inter dokonce prohrál doma s Panathinaikosem a remizoval na Kypru s Famagustou. Hodně byl také kritizován za slovní šarvátky s trenéry ostatních italských velikánů a za svoji aroganci si vysloužil hned několik posměšných chorálů fandů soupeřů. Kritika se na jeho hlavu snesla i za přestup Quaresmy, který absolutně vyhořel a dokonce byl na hostování v Chelsea. Proto odstartovala velká transformace kádru. Odešli útočníci Adriano, Julio Cruz a Hernán Crespo. Kariéru ukončil i legendární Luis Figo, který se však stal součástí managementu Interu. První velkou posilou byl útočník Diego Milito z Janova a střed hřiště posílili Thiago Motta a Wesley Sneijder, bývalý hráč Realu Madrid. Nejvíce diskutovaná ovšem byla výměna Zlatana Ibrahimoviće za Samuela Eto'a + 35 milionů eur. Slovní rozmlůvku Mourinho absolvoval i s trenérem italské reprezentace, Lippim, ten totiž tipl na vítěze Serie A Juventus, což se pochopitelně Portugalci nelíbilo. A nelíbilo se mu to právem. Titul italského mistra totiž Nerazzurri znovu obhájili, i když po perfektním začátku přišla mírná krize a ztráta prvního místa. Internazionale však nakonec ukopalo další Scudetto. Během sezóny dostal Mourinho i třízápasový trest kvůli ostré kritice rozhodčího a nevybíravému gestu. Muslimy byl hodně kritizován za komentáře na výkony Sulleye Muntariho během ramadánu, které prý nebyly nejlepší a to kvůli jeho špatné fyzické kondici. Kromě ligové soutěže Inter triumfoval ještě v Italském poháru a velký úspěch završil vítězstvím v Lize mistrů. V Coppa Italia dokázali hráči Internazionale porazit ve finále AS Řím 1-0, zatímco v nejprestižnější evropské soutěži na Santiagu Bernabéu Bayern Mnichov, který vedl Luis van Gaal, bývalý Mourinhoův šéf a učitel, 2-0. Již během oslav José Mourinho prozradil, že se chystá odejít: „*Moje práce zde je hotova. Přepsal jsem s tímto klubem historii. Najdu si další velkou motivaci v dalším velkém*

klubu. “ Během ročníku 09/10 na cestě do finále Inter vyřadil Dynamo Kyjev, Rubin Kazaň, bývalý Mourinhův klub, Chelsea, CSKA Moskva a Barcelonu, která byla obhájcem vítězství v Lize mistrů a prohru na San Siru těžce nesla. Zvláště katalánská média, ta totiž přišla s teorií, že rozhodčí duelu měl být Josého přítel, s kterým měl vlastnit restauraci v Leiré. To samozřejmě Mourinho popřel a dodal, že s nikým restauraci nevlastní, ale možná má Guardiola restauraci v Oslu, čímž narážel na předchozí ročník Ligy mistrů a vyřazení Chelsea od Barcelony po kontroverzním výkonu norského sudího Ovrebøho. Zisk treblu byl tím nejlepším zakončením působení v Itálii.

Již na konci sezóny 09/10 o Mourinha prý projevil zájem Real Madrid a samotný Portugalec prozradil, že by chtěl v týmu jednou trénovat. Týden po finále Ligy mistrů v Madridu nakonec s Realem podepsal tříletý kontrakt, který by mu měl vynést 10 milionů eur.

José Mourinho je od roku 1989 šťastně ženatý s Tami Mourinho, s tou se setkal již v Setúbalu. První dítě se jim narodilo v roce 1996, byla to dcera Matilde, a druhé, syn José Jr., o čtyři roky později. Portugalec již také mnohokrát poznamenal, že je pro něj rodina to nejdůležitější. V roce 2005 byl vybrán za muže roku v anketě New Statesman a to především díky svému přístupu k rodinnému a profesionálnímu životu. Mourinho je také součástí iniciativy na pomoc izraelským a palestinským dětem fotbalem. V roce 2006 vydělala aukce jeho šťastného šedého kabátu 22 tisíc liber. Peníze šly na pomoc obětem Tsunami z konce roku 2005. Charismatická osobnost a vtipné bonmoty z Josého Mourinha udělaly obrovský pojem. Objevil se hned v několika reklamních kampaních, například pro Samsung, American

Express či Adidas. Neoficiální biografie *O Vencedor - De Setúbal Stamford Bridge* (Vítěz - Ze Setúbalu po Stamford Bridge) se stala v Portugalsku nejprodávanější knihou, i když jí samotný trenér neuznal. 23. března 2009 José získal čestný doktorát honoris causa na Lisabonské technické univerzitě a to především za přínos sportu a úspěchy. Portugalec je znám i velkou znalostí světových jazyků - plyně totiž mluví portugalsky, španělsky, italsky a anglicky; dobře umí také katalánsky. Vlastní je mu i dobré víno.